

Книгата на Даниил – Сто седемдесет и шеста част

Божественото откровение и последното пробуждане: прозрения от видението на Даниил

Jeff Pippenger

2024-04-06

В десета глава на Даниил Гавриил извършва делото по представянето на пълното тълкувание на книгата Даниил на Божия народ в последните дни. Даниил представлява Божия народ в последните дни, който в книгата Откровение е сто четиридесет и четирите хиляди. Като такива, сто четиридесет и четирите хиляди се пробуждат, за да осъзнаят, че са били разпръснати, както е представено чрез Даниил в девета глава. Те също така се пробуждат за разбирането, че великото изпитание, чрез което се решава вечната им участ, е изпитанието на образа на звяра, което настъпва преди да бъдат запечатани и преди да приключи благодатното време при неделния закон в Съединените щати. Те скърбят за разочарованието, което ги сполетя на 18 юли 2020 г., и в това състояние им се дава видение за Христос в Пресветото място, както е представено чрез Исаия в шеста глава.

Това видение, както е представено и при Даниил, и при Исаия, им позволява да видят своето покварено състояние пред Господа на славата, и и двамата са смирени до праха. След това Исаия чува въпроса кого Бог би изпратил при Своя народ, и Исаия се предлага доброволно, но най-напред бива очистен.

Тогава рекох: Горко ми! защото съм погубен; понеже съм човек с нечисти устни и живея сред народ с нечисти устни; защото очите ми видяха Царя, Господа на Силите. Тогава долетя при мене един от серафимите, като държеше в ръката си разпален въглен, който беше взел с клещи от олтара. И го допря до устата ми и каза: Ето, това се допря до устните ти; и беззаконието ти се отне, и грехът ти се очисти. Също чух гласа на Господа, Който казваше: Кого да изпратя и кой ще отиде за Нас? Тогава рекох: Ето ме; изпрати мене. Исаия 6:5–8.

Исаия бе очистен с въглен от олтара, а Даниил бе очистен чрез съзерцаването на причиняващото видение като в огледало, което довежда съзерцаващия до промяна в образа, който съзерцава. На Исаия е казано да занесе вестта на народ, който, като слуша, не чува, и, като гледа, не вижда.

И Той рече: Иди и кажи на този народ: Слушайте наистина, но не разбирате; и гледайте наистина, но не проумявайте. Направи сърцето на този народ тлъсто, и ушите му натежали, и затвори очите му, да не би да види с очите си, и да чуе с ушите си, и да разбере със сърцето си, и да се обърне, и да бъде изцелен. Исаия 6:9, 10.

Исаия желае да узнае докога трябва да общува с народа, който не разбира и не схваща, затова задава въпроса: „Докога?“

Тогава рекох: Господи, докога? А Той отговори: Докле градовете запустеят без жител, и къщите останат без човек, и земята стане съвсем пуста, и Господ отдалечи човеците, и настъпи голямо запустение всред земята. Исая 6:11, 12.

Земята, която е предмет на библейското пророчество в последните дни, са Съединените щати, които биват „напълно опустошени“, когато националното разорение се причинява от националното отстъпление на неделния закон. Стих четиридесет и първи на Даниил единадесета глава е бил предобразен от стих шестнадесети на същата глава. В стих четиридесет и първи „голямото оставяне всред земята“ е определено като „мнозина“ да бъдат съборени. Вестта на Исая, към която Исус се позова, когато се обърна към придиричивите юдеи по време на Своята история сред човеците, установява, че когато един предишен заветен народ бива отминат, тогава той има уши и очи, които не разбират и не възприемат. Вестта на Исая представлява последния призив към лаодикийския адвентизъм, който завършва при неделния закон, където лаодикийският адвентизъм бива изплют от устата на Господа.

Ще навлезе и в славната земя; и много страни ще бъдат съборени; но от ръката му ще се избавят тия: Едом, Моав и първенците на амонците. Даниил 11:41.

На Исая и Даниил е възложена отговорността да отправят последния призив към Лаодикия, и при третото докосване до Даниил в десета глава той бива укрепен за тази задача.

Тогава пак дойде и ме докосна един, който приличаше на човек, и ме укрепи, и каза: О, мъжо много възлюбен, не бой се; мир да бъде на тебе; бъди силен, да, бъди силен. И когато ми говори, аз се укрепих и казах: Нека говори господарят ми, защото ти ме укрепи. Даниил 10:18, 19.

Даниил бе укрепен, за да предаде вестта, която дойде да разбере, когато Михаил слезе в десета глава. На Исая бе известно, че ще трябва да предава вестта до неделния закон. При неделния закон един остатък щеше да бъде установен.

Тогава казах аз: Господи, докога? А Той отговори: Докато градовете запустеят и останат без жители, и къщите — без човек, и земята стане съвсем пуста, и Господ не отдалечи човеците надалеч, и наред земята не настъпи голямо запустение. Но още в нея ще остане една десетина, и тя ще се върне, и ще бъде изядена; както при теревинта и при дъба, чиято същност остава в тях, когато окапят листата си, така светият род ще бъде нейната същност. Исая 6:11–13.

Когато щеше да настъпи „голямо запустение сред земята“ (при неделния закон), щеше да се яви „една десета“, чиято „същност“ е „светото семе“. Коренът на еврейската дума, преведена като „десета“, е „десятьк“. Господ ще има „десятьк“, който е „се върнал“, при неделния закон.

И целият десятьк от земята, било от посева на земята, било от плода на дърветата, е Господен: свят е на Господа. И ако човек пожелае по какъвто и да било начин да откупи нещо от десятька си, нека прибави към него и петата му част. А относно десятька от

едър добитък или от дребен добитък, от всичко, що минава под жезъла, всяко десето да бъде свято на Господа. Левит 27:30–32.

„Десетата част“, която „се завръща“, е свята за Господа и е Господният дял.

Защото Господният дял е Неговият народ; Яков е жребият на Неговото наследство.
Второзаконие 32:9.

Онези, които са се завърнали преди неделния закон, са представени от Еремия като тези, които са претърпели първото разочарование, на които Господ бе обещал, че ако се завърнат, ще бъдат устата на Господа, или Негови говорители.

Думите Ти се намериха и аз ги изях; и Твоето слово беше за мене радост и веселие на сърцето ми; защото нося Твоето име, о, Господи Боже Саваоте. Не седях в събранието на присмивачите, нито се веселях; седях сам поради Твоята ръка; защото Ти ме изпълни с негодувание. Защо е болката ми непрестанна и раната ми неизцелима, която отказва да се изцели? Нима ще бъдеш за мене съвсем като лъжлив поток, като води, които пресъхват? Затова така казва Господ: Ако се върнеш, тогава ще те възстановя, и ти ще стоиш пред Мене; и ако отделиш скъпоценното от нищожното, ще бъдеш като устата Ми; нека те се обърнат към теб, а ти не се обръщай към тях. И ще те направя за този народ укрепена медна стена; и те ще воюват против теб, но няма да ти надделаят; защото Аз съм с теб, за да те спася и да те избавя, казва Господ. И ще те избавя от ръката на нечестивите, и ще те изкупя от ръката на страшните. Еремия 15:16–21.

Остатъкът, или десятъкът, който се връща в свидетелството на Исаия, трябваше да бъде изяден, защото на тях беше дадено Божието послание и Неговото Слово трябваше да бъде изядено. Те бяха онези, които щяха да бъдат Божии уста, и като вършеха това, те щяха да представят Божието Слово, което трябваше да бъде изядено от онези, които търсят спасение. Еремия не седеше в „събранието на присмивателите“, защото, както и при Данаил, когато той видя видението, „събранието на присмивателите“ побягна. Еремия бе помислил, че Бог го е излъгал, защото Божията ръка бе допуснала първото разочарование от 19 април 1844 г. в милеритската история и 18 юли 2020 г. в последните дни. Обещанието към Еремия беше, че ако той „се върне“, а в пасажа на Исаия „десятъкът“ „се връща“.

Ако Йеремия „се върне“, той е част от Исаиевата „десета част“, която е свята и е Господният дял, чиято „същина“ е в тях. Еврейската дума „същина“ означава стълб, а да бъдеш направен в „стълб“ е обещанието, дадено на филиделфийците.

Който побеждава, ще го направя стълб в храма на Моя Бог, и той няма вече да излезе вън; и ще напиша върху него името на Моя Бог, и името на града на Моя Бог, новия Йерусалим, който слиза от небето от Моя Бог; и ще напиша върху него Моето ново име. Който има ухо, нека слуша какво говори Духът към църквите. Откровение 3:12, 13.

„Стълбът“, тоест тяхната „същност“, представлява съчетанието на Божествеността и човечеството, защото Христос е „стълбът“, който поддържа храма.

„Докато бях в това състояние на униние, сънувах сън, който направи дълбоко впечатление върху ума ми. Сънувах, че виждам храм, към който се стичаха много хора. Само онези, които намереха убежище в този храм, щяха да бъдат спасени, когато времето се изпълни. Всички, които останеха вън, щяха да бъдат завинаги изгубени. Множествата отвън, които вървяха по различните си пътища, се надсмиваха и присмиваха на онези, които влизаха в храма, и им казваха, че този план за безопасност е хитра измама, че всъщност изобщо няма никаква опасност, която да трябва да се избягва. Те дори хващаха някои, за да им попречат да побързат навътре зад стените.“

„Страхувайки се да не бъда осмяна, аз помислих за най-добре да почакам, докато множеството се разотиде, или докато мога да вляза незабелязано от тях. Но вместо да намалява, броят им се увеличаваше, и от страх да не закъснея, аз прибързано напуснах дома си и си пробих път през тълпата. В тревогата си да стигна до храма не забелязвах и не обръщах внимание на множеството, което ме заобикаляше. Когато влязох в сградата, видях, че огромният храм се поддържаше от един необятен стълб, и към него беше вързано едно агне, цялото обезобразено и кървящо. Ние, които присъствахме, сякаш знаехме, че това агне беше разкъсано и наранено заради нас. Всички, които влизаха в храма, трябваше да застанат пред него и да изповядат греховете си.

„Тъкмо пред Агнето имаше издигнати седалища, върху които седеше множество, изглеждащо твърде щастливо. Светлината на небето сякаш озаряваше лицата им и те прославяха Бога и пееха песни на радостна благодарност, които звучаха като музиката на ангелите. Това бяха онези, които бяха дошли пред Агнето, изповядали греховете си, получили прощение и сега очакваха с радостно предвкушване някакво радостно събитие.“

„Дори след като бях влязла в сградата, страх ме обзе и чувство на срам, че трябва да се смиря пред тези хора. Но сякаш бях принудена да продължа напред и бавно си проправях път около стълба, за да застана с лице към агнето, когато прозвуча тръба, храмът се разтrese, от събраните светии се надигнаха възгласи на тържество, страховитото сияние озари сградата, а после всичко потъна в дълбок мрак. Щастливите хора всички бяха изчезнали заедно със сиянието и аз останах сама в безмълвния ужас на нощта. Събудих се в душевна агония и едва можех да се убедя, че съм сънувала. Струваше ми се, че участта ми е запечатана, че Духът Господен ме е оставил и никога няма да се върне.“ Свидетелства, том 1, 27.

„Същината“, която е вътре в десятъка, завръщащ се обратно, е „стълбът“, който поддържа храма. Даниил видя причинителното видение на Агнеца, Който бе окачен на стълба, и Агнецът беше „стълбът“. Когато Даниил видя това велико видение, той бе променен в образа на стълба, и така и Исаиевият десятък има в себе си „същината“ (стълба), и тази същина трябва да бъде „ядена“ от всички, които биха влезли в храма. Онези, които влизат в храма и ядат същината, са другото Божие стадо, което откликва на вестта на знамето, издигнато при неделния закон, когато има голямо оставяне в земята. „Святото семе“, което е Исаиевата същина, е Агнецът, заклан от създанието на света.

Десетият, които се завръщат, ще бъде избавен от ръката на нечестивия, когато при неделния закон разделението между Филадельфия и Лаодикия бъде установено за вечността и тогава мнозина бъдат повалени. Повалените са определени като нечестивите, които не разбират. Те ще бъдат избавени и от ръката на страшния, защото няма да приемат белега на звяра.

Тъй казва Господ Бог: Аз ще направя и множеството на Египет да престане чрез ръката на Навуходоносор, вавилонския цар. Той и народът му с него, най-страшните между народите, ще бъдат доведени, за да погубят земята; и ще изтеглят мечовете си против Египет и ще напълнят земята с убити. И ще пресуша реките, и ще предам земята в ръката на нечестивите; и ще опустоша земята и всичко, що е в нея, чрез ръката на чужденци: Аз, Господ, го изрекох. Исая 30:10–12.

„Страшилището на народите“ е войската заместител на северния цар. Знамето, което се издига при неделния закон, бива избавено от ръката на неразумните, или нечестивите девици, а също така бива избавено и от ръката на страшилището на народите. Въпросът, който разглеждаме тук, е, че Исая, и Даниил, и Еремия, и Езекиил, и Йоан всички са употребени, за да представят възкресението и овластяването на сто четиридесет и четирите хиляди, които се завръщат от разочарованието на 18 юли 2020 г. В последното видение на Даниил, видението, дадено при река Хидекел, на Даниил му е дадено да разбере както вътрешните, така и външните видения на Божието пророческо Слово, и той е укрепен, за да представи тази вест.

Посланието за вътрешното и външното се съчетава с пророческото определение за главата, или „крепостта“, в десети стих, което посочва войната в Украйна, която понастоящем се води от Путин. Този ключ за разпознаване на главата има вътрешно и външно приложение и началото на тази война бележи периода, когато и двете глави стават предмет на пророчество. Крепостта, или главата, като Русия, определя втората прокси война, която води към третата прокси война, отбелязваща началото на Третата световна война, както е представено чрез битката при Паниум в петнадесети стих.

Шестнадесетият стих е неделният закон и следователно от 2014 година, когато започна украинската война, представена в стихове единадесет и дванадесет, до неделния закон се извършва последното дело, свързано със запечатването на Божия народ. Тълкуването на Гавриил в единадесета глава на Даниил представлява вестта, която освещава, или запечатва, Божия народ. Да се пропусне този факт означава да се пропусне всичко. Пророчеството, което е разпечатано и което в книгата Откровение е наречено Откровението на Исус Христос, и което книгата Откровение посочва като разпечатано тъкмо преди края на благодатното време, е определен откъс от книгата на Даниил.

И ми каза: Не запечатвай думите на пророчеството на тази книга, защото времето е близо. Който върши неправда, нека върши неправда още; и който е осквернен, нека се осквернява още; и който е праведен, нека върши правда още; и който е свят, нека бъде свят още. Откровение 22:10, 11.

В последните дни има определено време, когато последното пророчество се разпечатва, защото стихът казва: „времето е близо“. Именно този израз, намиращ се в последната глава на Откровение, се среща и в първата глава.

Откровението на Исус Христос, което Бог Му даде, за да покаже на слугите Си онова, което трябва скоро да стане; и Той го изпрати и извести чрез Своя ангел на слугата Си Йоан, който свидетелства за Божието слово и за свидетелството на Исус Христос, и за всичко, което е видял. Блажен е онзи, който чете, и онези, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него; защото времето е близо. Откровение 1:1–3.

Двеста и двадесет, а следователно и двадесет и две, са символи на съчетаването на Божествеността с човечеството, а заключителното дело на третия ангел, което е запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, се извършва в пророческия контекст на притчата за десетте девици. Мъдрите девици на последните дни претърпяха първото си разочарование на 18 юли 2020 г. и бяха разпръснати като мъртви кости по улицата от единадесета глава на Откровение до юли 2023 г., двадесет и две години след като процесът на запечатването започна през 2001 г. Тогава „времето беше наближило“ и Господ тогава издигна „глас в пустинята“, който бе получил вестта от Гавриил, който я бе получил от Христос, Който я бе получил от Отца.

Тогава гласът започна да изпраща посланието до църквите, и то бе изпратено по електронен път, така че да може да бъде четено и/или слушано, понастоящем на повече от шестдесет езика. Онези част от пророчеството, която бе разпечатана — сиреч това послание — се намира в книгата на Даниил.

„Книгата, която беше запечатана, не е Откровението, а онази част от пророчеството на Даниил, която се отнася до последните дни. Ангелът заповяда: „А ти, Данииле, затвори думите и запечатай книгата до времето на края.“ Даниил 12:4.“ Деяния на апостолите, 585.

„Частта от пророчеството на Даниил, отнасяща се до последните дни“, е четиридесети стих. Не става дума просто за четиридесети стих, а за онази част от четиридесети стих, която е представена след времето на края през 1989 г. и преди неделния закон на четиридесет и първи стих. Историята на четиридесети стих, за която в самия стих не се споменава, е онази част от пророчеството, отнасяща се до последните дни, която беше запечатана и която от юли 2023 г. насам бива разпечатвана за онези, които избират да виждат и да чуват.

Четиридесетият стих не отбелязва нищо от историята, която следва след разпадането на Съветския съюз през 1989 г., чак до неделния закон в четиридесет и първия стих, но все пак той предоставя пророческата основа, върху която трябва да бъдат поставени другите пророчески линии. Онези, които не желаят да видят и да чуят, че методологията „ред след ред“ е методологията на късния дъжд, нямат способността да видят скритата история на четиридесетия стих, а именно историята, която е Откровението на Исус Христос, което Гавриил дойде да изтълкува на Йоан и Даниил.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„В Берия Павел отново започна делото си, като влезе в синагогата на юдеите, за да проповядва Христовото благовестие. За тях той казва: „Тези бяха по-благородни от онези в Солун, защото приеха словото с пълна готовност на ума и всеки ден изследваха Писанията дали това е така. Затова мнозина от тях повярваха; също и немалко от почтените жени, които бяха гъркини, и от мъжете.“

„При представянето на истината онези, които искрено желаят да бъдат прави, ще бъдат подбудени към усърдно изследване на Писанията. Това ще произведе резултати, подобни на онези, които съпътстваха трудовете на апостолите в Берия. Но онези, които проповядват истината в тези дни, срещат мнозина, които са противоположни на беряните. Те не могат да опровергават учението, представено им, но проявяват крайно нежелание да изследват доказателствата, предложени в негова подкрепа, и приемат, че дори и да е истината, няма особено значение дали я приемат като такава, или не. Те мислят, че старата им вяра и обичаи са достатъчно добри за тях. Но Господ, Който изпрати Своите посланици с вест към света, ще държи народа отговорен за начина, по който се отнася към думите на Своите служители. Бог ще съди всички според светлината, която им е била представена, независимо дали тя им е ясна, или не. Техен дълг е да изследват, както направиха беряните. Господ казва чрез пророк Осия: „Людете Ми загиват поради липса на знание; понеже ти отхвърли знанието, и Аз ще те отхвърля.““

„Умовете на беряните не бяха стеснени от предразсъдък и те бяха готови да изследват и да приемат истините, проповядвани от апостолите. Ако хората в наше време следваха примера на благородните беряни, като всекидневно изследват Писанията и сравняват вестите, донасяни до тях, с онова, което е записано там, днес биха имали хиляди, верни на Божия закон, там, където сега има един. Но мнозина, които изповядват, че любят Бога, нямат желание да се променят от заблудата към истината и се придържат към приятните басни на последните дни. Заблудата заслепява ума и отвежда от Бога; а истината дава светлина на ума и живот на душата.“ Sketches from the Life of Paul, 87, 88.